

Έχουμε πίστη;

/ Γνώμες

Ο Χριστός έφυγε από τη χώρα των Γεργεσηνών, όπου θεράπευσε δύο δαιμονισμένους αλλά δεν έγινε δεκτός από τους κατοίκους, και ήλθε στη βάση του, την Καπερναούμ. Εκεί έφεραν μπροστά του έναν παραλυτικό για να τον θεραπεύσει. Βλέποντας την πίστη τους ο Χριστός, αυτών που τον έφεραν, αλλά και του παραλυτικού, τον θεράπευσε, αφού πρώτα συγχώρησε τις αμαρτίες του (Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου).

• του π. Δημητρίου Μπόκου

Βάση για όλα ο Χριστός θέτει την πίστη. Μια πράξη ελευθερίας του ανθρώπου, χωρίς την οποία ακόμα και ο Θεός δυσκολεύεται να παρέμβει στη ζωή του. Ο άνθρωπος πρέπει να είναι πάντα ελεύθερος στην επιλογή του να δεχτεί ή να απορρίψει τον Θεό. Η πίστη είναι άθλημα, ο άνθρωπος αναλαμβάνει ελεύθερα να επιδοθεί σ' αυτό. Ο Θεός τού εξασφαλίζει τη δυνατότητα να έχει όποια επιλογή θέλει. Σαν πράξη λοιπόν ελευθερίας η πίστη, τυγχάνει πάντα επαίνου και επιβραβεύεται απ' τον Θεό.

Η πίστη όμως είναι κάτι που όλο και λιγοστεύει στον καιρό μας. Ο Χριστός αναρωτήθηκε κάποτε: Άραγε, όταν ξαναέρθω στον κόσμο, θα βρω πιστούς ανθρώπους πάνω στη γη; (Λουκ. 18, 8). Η αγάπη των ανθρώπων προς τον Θεό θα ψυχραίνεται όλο και περισσότερο. Και είναι πολλά αυτά που βοηθάνε να σπανίζει σιγά-σιγά η πίστη, να παγώνει η αγάπη. Ο κόσμος βομβαρδίζεται από καταιγισμό αντίθεων συνθημάτων. Οι πιστοί δοκιμάζονται σκληρά μέσα στη χάωδη σύγχυση των αρνητικών μηνυμάτων που κατακλύζουν τη ζωή τους.

Ταξιδεύουμε μέσα στη νύχτα, όπως έλεγε και ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος. Βοήθεια από πουθενά, κανένας φάρος δεν φωτίζει τον δρόμο μας. «Χριστός καθεύδει». Σαν να μας εγκατέλειψε και ο Θεός. «Τα της Εκκλησίας αποίμαντα». Οι Χριστιανοί πορεύονται παραμελημένοι και αποκαμωμένοι πνευματικά, «ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα» (Ματθ. 9, 36).

Οι ποιμένες ενίοτε, πλην εξαιρέσεων, αντί να είναι φώτα οδηγητικά και να στηρίζουν την πίστη των πιστών, επιτείνουν δυστυχώς τη σύγχυση με επαμφοτερίζουσες στάσεις. Επιδίδονται σε συμπαιγνίες ανίερες προσδεδεμένοι στο άρμα της κοσμικής εξουσίας, διχάζουν το πλήρωμα της Εκκλησίας, εθελοτυφλούν στις ανομίες του καίσαρα, ψελλίζοντας συνήθως λίγα μισόλογα, και μόνο όταν ο κόμπος φτάνει στο χτένι.

Οι άγιοι όμως στηλίτευαν, με τον τρόπο τους ο καθένας, την πνευματική παρανομία όπου κι αν εμφανιζόταν, είτε στον λαό είτε στους άρχοντες, πολιτικούς και εκκλησιαστικούς.

Αλλά μπορούμε να προσβλέπουμε «εις τον αρχηγόν της πίστεως και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. 12, 2-3), για να μην αποκάμνουν οι ψυχές μας και παραλύουν από την αποθάρρυνση. Όσες και αν είναι οι δυσκολίες, Εκείνος θα «πολεμήσει τους εχθρούς ως παντοδύναμος». Το κακό έρχεται συνήθως με θόρυβο, φαντάζει ακαταμάχητο.

Αλλά «θαρσείτω λαός του Θεού». Η νίκη ανήκει πάντα στον Θεό.

Έχουμε την πίστη που μετακινεί βουνά και νικάει τα πάντα;